

Een berg bezittingen

‘Weg met die troep.’ Een verzuchting die vaak opduikt in mijn innerlijke monoloog. Weg met al die boeken, tijdschriften, platen, cd’s en knipselmappen waar ik nooit meer iets mee zal doen. En weg met al die onbestemde meuk - variërend van gebruikte brillen tot verouderde pasfoto’s en afgedankte schilderijen - die ik veel eerder had moeten lozen. Maar ga er maar eens aan staan. Alleen al het vooruitzicht stemt tot moedeloze passiviteit. Ik moet mezelf troosten met de wetenschap dat ik namens legioenen andere bewaarders spreek. Mijn vrouw maakte me fijntjes attent op een artikel in *Volkskrant Magazine* door Bambi Bogert, een journalist die verslaafd is aan verzamelen. *Hoarding*, blijkt dat te heten, een psychische stoornis die officieel is opgenomen in de DSM-5, het handboek voor psychische diagnoses. Een van de belangrijkste kenmerken: aanhoudende moeite om afstand te doen van persoonlijke bezittingen, ongeacht de werkelijke waarde ervan. Op een begeleidende foto zien we de huiskamer van zo’n hoarder: afgetrapte meubels bedolven onder stapels kranten; chaos alom. Er staat niet bij of de foto van Bogerts kamer is, maar het lijkt in ieder geval veel op de kamer van een journalist. Ik ken nog zo’n foto. Hij staat op de achterflap van de uit 1991 stammende verzamelbundel *Nico Scheepmaker over alles*. Nico, toen dagelijks columnist van een aantal provinciale kranten, staat midden in zijn werkkamer, tot heuphoogte omringd door kranten, bladen en mappen. Met die foto probeer ik mijn vrouw soms wat goedgunstiger te stemmen, zonder veel resultaat overigens. Nico was een columnist met wie ik me verwant voel, omdat hij over ‘van alles en nog wat’ schreef, of het nu kunst was, politiek, sport of media. Wie over alles wil schrijven, moet in beginsel ook alles kunnen bewaren, luidt mijn credo. Mijn vrouw wil daar wel een eind in meegaan, maar vindt dat er grenzen zijn, vooral als je op een vrij klein oppervlak woont. Ik begrijp haar reserve en doe soms ook manmoedige pogingen tot opruiming, maar blijf zwichten voor de realiteit die mij steeds weer allerlei onmisbare zaken aanreikt. Ik besef dat ik op mijn tellen moet passen nu ik door de DSM-5 officieel geschikt ben verklaard. Wat te doen? Ook in *The New York Times* las ik een reportage over het verschijnsel van de ‘troep’, daar ‘clutter’ genoemd. Het komt niet alleen in Amerika, maar ook in Japan, Taiwan, Zuid-Korea en Duitsland voor, stelt de schrijver. Het komt overal voor, zou ik er graag aan toevoegen, ook onder eskimo’s, pygmeeën en mormonen; alleen onder Feyenoord-supporters en IS-strijders lijkt de bewaarzucht me minimaal. Er kwamen veel reacties op het artikel in de NYT. Een vrouw schreef dat het haar samen met haar zus vijf maanden had gekost om het huis van haar overleden moeder op te ruimen; er was alleen al een collectie van 300 teddyberen. Een zekere Matthew Hughes kwam met de beste, want radicaalste oplossing. Hij kreeg genoeg van zijn baan als politieke speechschrijver in Canada, koos voor het vrije schrijverschap, nam met zijn vrouw afstand van al zijn bezittingen en begon zeven jaar geleden een leven als rondreizend huisoppasser. Ze woonden al in twaalf landen en hij schreef een dozijn sf-boeken. Zijn slotzin: „Vrijheid is mij meer waard dan een berg bezittingen ooit kan zijn.” Ik weet wat mij te doen staat. Nu nog even mijn vrouw overhalen.

FRITS ABRAHAMS

Maïté Guérin danst in Heerlen met parkinsonpatiënten, naar het voorbeeld van de New Yorkse Mark Morris Dance Group.

FOTO CHRIS KEULEN

Parkinson

In Limburg worden danslessen voor parkinsonpatiënten georganiseerd. „De deelnemers voelen zich hier vooral danser.”

Door **Paul van der Steen**

Uit de boxen klinken de falsetstemmen van The Bee Gees: „*You should be dancing, yeah!*” Juist dat dansen spreekt niet voor zich bij het gezelschap dat zich elke donderdagochtend meldt in de balletstudio van het cultuurcentrum Schunck. De deelnemers aan de danslessen in Heerlen zijn mensen met parkinson, een ziekte die de motoriek flink aantast.

„Tussen denken en doen zit een gat”, zegt de Heerlense Marjo van den Akker (69), die achttien jaar geleden de diagnose kreeg. „Sommige bewegingen doe je precies verkeerd om. Hier maakt dat niet uit. Het gaat om het bewegen, maar vooral om het plezier en de ontspanning.”

Maïté Guérin, danseres bij het Limburgse gezelschap Gotra/Joost Vrouwenraets, is de vrouw achter de lessen met de naam *Care to Dance?*. „Er zijn op het eerste oog haast geen grotere tegenpolen denkbaar dan dans en parkinsonpatiënten”, zegt ze. „Maar de kracht van de verbeelding werkt ook in dit geval.”

In New York heeft de Mark Morris Dance Group sinds 2001 een gelijkaardig project. Guérin hoorde ervan en begon op enkele plaatsen in Zuid-Limburg en

Deels zittend, deels staand werken de deelnemers ongeveer het hele lijf af

in het Belgische Luik lessen te geven. „Het is een mooie manier om eens iets artistieks te doen op een meer intieme manier.” Ziekenhuizen verwijzen door. Overheden en fondsen ondersteunen financieel.

Patiënten beleven er lol aan. Guérin geniet ook. Ze wordt er zelfs een betere danser van, denkt ze. „Door het werken met mensen met parkinson ben ik me

bewuster geworden van de essentie van bewegingen. Kracht is niet alles. Je kunt het ook kleiner houden, zelfs bewegingen suggereren.”

Deels zittend, deels staand werken de deelnemers in een uur zo ongeveer het hele lijf af. Muziek van onder anderen Led Zeppelin, Elvis Presley, Earth Wind & Fire zorgt voor extra energie. Frans Vranken (61) kreeg acht jaar geleden te horen dat hij parkinson heeft. „Ik ben geen danser”, benadrukt de Heerlenaar. Toch doet hij vanaf het begin mee met *Care to Dance?* „Blijven multitasken, bijvoorbeeld tegelijkertijd een arm en een been bewegen, is voor parkinsonpatiënten belangrijk. En aan het einde van een uur hier is het grootste deel van mijn gewrichten aangesproken. Daar heb ik in de uren daarna profijt van.”

Het plezier vindt hij nog belangrijker. „Ik ga ook één keer in de week naar parkinsonsogym, maar dat is toch anders. Daar is het meer oefenen, je bent je bewuster van je handicaps, voelt je patiënt. Hier niet.” Guérin bevestigt dat later. „De deelnemers voelen zich hier vooral danser.” Vranken gaat naar huis, zet zijn hoed op en groet in het voorbijgaan. „Dag cowboy, tot volgende week!”, zegt Guérin.

Film Kinderen King zitten Selma dwars

Door **Bas Kist**

Afgelopen zondag greep de speelfilm *Selma* net naast de Oscar voor beste film. (Waarover meer op pagina 2 van de Cultuurbijlage van deze krant) De filmbijlage *Selma* geeft een prachtig beeld van de historische mars van Martin Luther King van Selma naar Montgomery in 1965. Minder historisch in de film zijn de speeches die de hoofdrolspeler uitsprekt. Dit zijn niet de originele teksten van King maar fictieve toespraken. Dat is niet de schuld van de regisseur, maar van de kinderen van King: Bernice, Dexter en Martin Luther King III. Zij bezitten de auteursrechten op de teksten. Dit drietal, dat nogal op de centen

schijnt te zijn, maakt wel vaker ruzie over de nalatenschap van hun vader. Dat doen ze overigens niet alleen met derden, maar ook onderling. De reden nu om zo’n mooie film als *Selma* dwars te zitten, zou kunnen zijn dat de kinderen in 2009 al een licentie voor de King-speeches hebben gegeven aan Warner Bros voor een nog te produceren film van Steven Spielberg. Overigens is het de vraag of de kinderen wel aan het langste eind getrokken hadden als de originele tekst wél was gebruikt. In de VS zijn gevallen bekend waarin gebruik van auteursrechtelijk beschermde citaten in biografieën onder het mom van ‘fair use’ werd toegestaan.

IK@NRC.NL

Bijbaantje

In het centrum loop ik met een vriend net een winkel uit. Buiten spreekt een dakloze vrouw iedereen aan die voorbijkomt. Ze heeft wat geld nodig. Ze is blijkbaar vastbesloten niet te bedelen bij minderjarigen, want aan iedereen die er wat jonger uitziet, vraagt ze eerst: „Ben je ouder dan achttien?” Zo zijn ook wij aan de beurt. Ik maak kenbaar dat ik zeventien ben, waarna ze teleurgesteld wegloupt. Dan draait ze zich weer naar ons toe en vraagt: „Heb je een bijbaantje?”

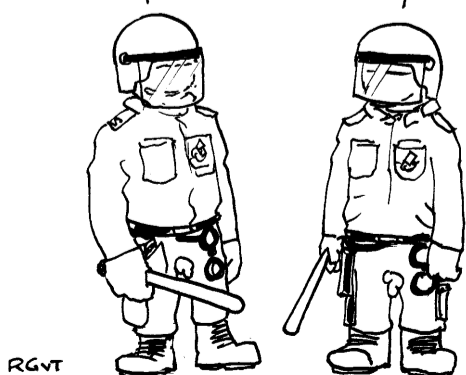
Wouter Rikaart

Een ikje is een anekdote of ervaring gevat in maximaal 120 woorden. U kunt zelf een ikje inzenden via nrc.nl/ik.

FOKKE & SUKKE
HEBBEN HET BUNGEHUIS ONTRUIMD

EN OOK WAT
OPGESTOKEN...

...OVER
ARGUMENTATIELEER!

RGVT

@fokkesukke